

Francesc amb una família de la favela Varginha

«La vida cristiana es viu als temples, però encara més a les cases», va dir un ponent llatinoamericà en el Congrés Internacional de Pastoral de les Grans Ciutats (Barcelona, maig de 2014). La foto il·lustra molt bé aquesta afirmació. És la visita de Francesc a una família de la favela Varginha, un

dels barris perifèrics de Rio de Janeiro, durant la Jornada Mundial de la Joventut celebrada l'any passat. La família serà el tema del proper Sínode extraordinari de Bisbes (5-19 d'octubre de 2014).

GLOSSA

Acollir els germans

Missa vespertina d'un dia laborable en una església de la gran ciutat. Un grup de persones de diverses edats, d'origen sud-americà, se situa al primer banc. Prèviament han demanat si es pot oferir la missa en sufragi d'un familiar, germà d'algun d'ells, traspassat al seu país setmanes enre. No van poder assistir a les exèquies i voldrien oferir la missa pel seu repòs prop de Déu Pare. Porten la fotografia del difunt en un senzill marc, segons els seus costums, i segueixen la celebració amb devoció. Quan acaba, mentre els altres fidels van sortint de l'església, el celebrant els convida a apropar-se i, al peu del presbiteri, els demana detalls sobre la seva població d'origen, la seva arribada a la ciutat, a què es dediquen, la relació amb el difunt, les circumstàncies de la seva mort... S'estableix una bona comunicació, se senten acollits, considerats i manifesten la seva satisfacció. El sacerdot, per acabar, els convida a resar junts un parenostre pel germà traspassat. És un moment emotiu de pregària familiar. Un gest de bona acollida eclesial.

Els cristians hem de ser conscients de la problemàtica de la immigració. Conscients i disposats a ser testimonis d'acolliment amb aquells que tenim a prop: el veí de l'escala, el company de treball o d'estudis, el dependent, el taxista o el cambrer que m'atén, l'amic o l'amiga dels fills, l'indigent que demana almoïna... És ben cert que les persones tenen tot el dret a buscar millors

condicions de vida fora del seu país d'origen, per bé que exercir-lo comporta sovint allunyar-se de llocs i persones estimades. És ben cert, també, que l'acolliment, el fet de veure's acceptat com a ciutadà vinculat al lloc que acull, ajuda a portar i superar el trencament que comporta la migració. «Feu-vos solidaris de les necessitats del poble sant, practiqueu amb deler l'hospitalitat.» (Rm 12,13)

Com a ciutadans, tots tenim molt clar que abandonar una persona accidentada seria un acte no només immoral, sinó també delictiu. Com a cristians, potser la nostra actuació davant els necessitats també hauria de seguir uns estàndards més exigents.

Les persones que emigren ho fan, sovint, perquè es veuen atrapades en situacions que les obliguen a fugir del seu país d'origen. Són els més pobres i vulnerables. Marxar, en aquests casos, no és una elecció sinó una possibilitat de sobreviure. Heus ací la importància que siguin acollits sense rebuig social i que no restin confinats als sectors més vulnerables dels llocs d'acollida. Malgrat les dificultats generals del moment socioeconòmic, han de ser rebuts i acollits com a persones, fills i filles de Déu, germans desvalguts, i saber-hi descobrir, quan és el cas, el rostre sofrent del Crist. «No us oblideu de practicar l'hospitalitat; gràcies a ella, alguns, sense saber-ho, van acollir àngels.» (He 13,2)

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

La rauxa i el seny de Gaudí i de Ramon Llull

L'any que ve celebrarem el setè centenari de la mort de Ramon Llull. Llegint la biografia que l'escriptor Josep Pla dedica a Antoni Gaudí, en la sèrie dels grans homes de les nostres terres, m'ha impressionat el paral·lelisme que fa, en la cloenda del seu suggerit retrat literari de l'arquitecte, entre Antoni Gaudí i Ramon Llull.

En primer lloc, produeix una notable admiració l'agudesia i la intuïció de Josep Pla en preveure la dimensió universal que assoliria l'arquitecte de la Sagrada Família, quan tot just començava aquest fenomen. «Gaudí —afirma Josep Pla amb gran perspicàcia— és un dels catalans de volada més

Aquesta imatge parla

Ramon Llull, 1232-1315 Antoni Gaudí, 1852-1926

vasta que en la nostra història han existit». Pla va incloure Gaudí en la primera sèrie del seus *Homenots*, amb l'avertiment —en el prefaci del volum— que aquesta paraula «no té cap sentit despectiu seriós, més aviat assenyalava una certa voluminositat en el personatge qualificat d'aquesta manera». Resulta sorprenent, per tant, que l'escriptor empordanès ja ens anunciï que sobre la figura de Gaudí i sobre la seva obra «s'està acumulant, provinent de tot el món, un tal interès, una tal curiositat, una massa tan enorme de bibliografia, que el seu cas tendeix a ser una repetició del de Ramon Llull».

Evidentment, Pla no descuida la catalanitat de l'un i de l'altre, i així diu que «com més s'eixampla la dimensió universal de Gaudí, amb més claredat va apareixent la seva arrel terrestre catalana, més explícitament es manifesta l'home d'aquest país».

En ambdues figures, Josep Pla hi veu una encarnació de la difícil síntesi entre el seny i la rauxa. «Vist Gaudí des del punt de vista de la nostra habitual mediocritat, sembla un arrauat emportat per una idea de grandesa, un foll sense precaucions, però aquest foll arrauat resulta paral·lelament un calculador, un matemàtic agudíssim, un constructor de la pura racionalitat.»

El de Gaudí és el mateix cas de Ramon Llull en un altre terreny, diu encara Pla. I és ben cert. També a Llull el varen qualificar com «Ramon, lo foll». Tots dos, Gaudí i Llull, projecten les seves obres respectives sobre «una sublim obsessió i una dedicació total». Un en el món de l'art, perquè Gaudí fou —reconeix Pla—, «a més d'un gran constructor, un gran artista, un nerviós de la bellesa plàstica, un permanent meditatiu, ultrasensible de les formes i dels colors de la vida». I l'altre en el món de la filosofia i la visió del món. Un i altre superant els paràmetres mentals dels seus temps respectius. A un i altre la seva rauxa els portà a pagar un tribut a la «mediocritat habitual».

És ben significatiu que tant Gaudí com Llull varen vestir les seves obres respectives sobre el rerefons de la simbologia catòlica, tant en la litúrgia com en el pensament.

† Lluís Martínez Sistach
Cardenal arquebisbe de Barcelona

ENTREVISTA

► **MARIA TRULLOLS**

50 anys d'agraïment

La Gna. Maria Trullols acaba de fer 50 anys com a carmelita de la Caritat-Vedruna i —en fa 29 que és a la comunitat de Manresa. En agraïment va teixir una jaqueta de llana *saco* per al papa Francesc, que li va lliurar el 14 de maig, «per la seva manera de ser, la seva proximitat, la seva exigència, pels anys de vocació vedruna i per haver superat la primera fase d'un càncer limfàtic».

Què han representat aquests primers 50 anys?

Els valoro molt positivament. He donat molt, però he rebut molt més encara. Alguna vegada he tingut la temptació de *penjar els hàbits*, però després he arribat a la conclusió que les persones passen, les situacions són efímeres. Jesucrist hi és sempre, i per Ell vaig fer aquesta opció de vida.

Com ha evolucionat la seva fe?

També positivament. A vegades la fe és molt fosca, però la constància en la pregària, el ser comunicativa i sincera amb mi mateixa i l'exemple de persones fidels en tot moment m'ha ajudat a créixer en la fe. He descobert Déu present en mi i en els altres. Això m'ha enriquit.

De què li està més agraiada a Déu?

De la vocació vedruna concretada en l'educació. De tot el que he rebut d'Ell a través dels altres. De les persones que ha posat al meu camí dins la Congregació i fora. I el que més li agraeixo és Montserrat, el meu referent des de fa 38 anys: m'ho ha donat tot i m'ha fet tal com sóc. A Montserrat m'han ensenyat a estimar, estimant-me; a valorar, valorant-me. M'han fet descobrir el doll interior que Déu ha dipositat en mi i m'han fet costat tant en els moments de llum com en les hores foscanes.

Òscar Bardají i Martín

FE I GRANS CIUTATS

La sortida cap a les perifèries

«**D**éu viu a la ciutat», diu el document d'Aparecida. És una afirmació de fe que equival a dir que «Déu està present en la història». El Déu encarnat viu de moltes maneres en el temple de la seva Església i en els temples que són les cases i les ciutats. Necessitem una mirada contemplativa —que és una mirada de fe— capaç de descobrir «el Déu que viu entre els ciutadans promovent la solidaritat, la fraternitat, el desig de bé, de veritat, de justícia. Aquesta presència no ha de ser fabricada sinó descoberta, desvelada. Déu no s'amaga a aquells que el busquen amb un cor sincer, encara que ho facin a les palpentes, de manera imprecisa i difusa» (*Evangelii Gaudium*, 71).

La *sortida* missionera de l'Església ha d'arribar a les «perifèries existencials, socials i geogràfiques», diu Francesc. «L'Església ha fet una opció per la vida que la projecta necessàriament vers les perifèries més fondes de l'existència: el néixer i el morir, l'infant i l'ancià, el sa i el malalt», diu el document d'Aparecida (A 418).

Anar cap a les perifèries inclou anar cap als pobres i els exclosos, cap als barris pobres de les ciutats (*favellas* o *villas miseria*). Això ho varen expressar llibres ja antics, com el titulat *En el corazón de las masas*, de René Voillaume o *El corazón del mundo*, de Hans Urs von Balthasar, que contempla Jesucrist com el cor de Déu enmig del món (cf. O. González de Cardedal, *Dios en la ciudad* (Ed. Sígueme, Salamanca 2013).

(De la ponència del Dr. Carlos María Galli, de Buenos Aires, en el Congrés Internacional de Pastoral de les Grans Ciutats)

SER PADRES

Una regla de oro

«**Q**ué han de hacer los padres que se separan, pero desean producir el menor trauma en sus hijos? He aquí unas sugerencias:

- No cambiar radicalmente la forma de vida de los hijos. Vivienda, escuela, etc.
- Hablar sin apasionamiento del padre ausente (sin resaltar rasgos negativos).
- Comprender los trastornos emocionales que pueda presentar el niño, según la edad.
- Intentar la custodia compartida y, a falta de ella, pactar las visitas lo más elásticas posibles, aunque siempre previo aviso de la visita.
- Procurar no *comprar* el amor del hijo (con caprichos y excesivos regalos).
- Cuidado con las muestras de afecto con las nuevas amistades delante de los hijos.
- Si hay nuevo matrimonio, no forzar al niño a rechazar a su padre biológico.
- Procurar establecer una red de soporte alrededor del niño: amigos, clubes, etc.
- Facilitarle figuras parentales sustitutorias: abuelos, tíos...
- El niño ha de tener la seguridad de que sus padres, por encima de todas sus desavenencias, le siguen queriendo. Es la regla de oro que engloba todas las anteriores.

Dr. Paulino Castells
(*Creer con padres separados*, Plataforma Editorial)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Miel de áloe

Se habla de los muchos beneficios del áloe, una planta de sabor amargo. En la fiesta de la Exaltación de la Cruz del año pasado, el Papa empleó el símil de la miel de áloe: «¿Cómo probar esa miel de áloe, esa dulzura amarga del sacrificio de Jesús? [...] La historia del hombre y la historia de Dios —decía— se entrecruzan en la cruz. Historia esencialmente de amor.»

Preguntaba Francisco: «¿Cómo podemos comprender un poquito el misterio de la cruz?» Y respondía: «De rodillas, en la oración, pero también con las lágrimas. Es el llanto del arrepentido, el llanto del hermano y de la hermana que mira tantas miserias humanas y las mira también en Jesús, de rodillas y llorando.»

La cruz da miedo. Incluso el Señor pidió a Dios: «Padre, aleja de mí este cáliz»; pero agregó: «Que se cumpla tu voluntad». Jesucristo da su vida por amor. Él «se humilló a sí mismo, hecho obediente hasta la muerte, y una muerte de cruz».

Y, sobre todo, el Papa evidenció que para entrar en este misterio siempre tenemos «necesidad de la Madre, de la mano de la mamá». Que María —añadió— «nos haga sentir cuán grande y cuán humilde es este misterio, cuán dulce como la miel y cuán amargo como el áloe».

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 15. □ Dilluns** (lit. hores: 4a setm.) [1Co 11,17-26. 33 / SI 39 / Lc 7,1-10]. Mare de Déu dels Dolors. Sant Nicomedes, mr.; santa Caterina de Gènova, viuda.
- 16. ■ Dimarts** [1Co 12-14.27-31a / SI 99 / Lc 7, 11-17]. Sant Corneli, papa (251-253), i sant Cebrià (Cipriano), bisbe de Cartago (249-258), mrs.; santa Edita, vg., princesa; beat Víctor III, papa (1086-1087).
- 17. ■ Dimecres** [1Co 12,31-13,13 / SI 32 / Lc 7, 31-35]. Sant Robert Bel-larmino (1542-1621), bisbe de Càpua i doctor de l'Església, cardenal (jesuïta); sant Pere d'Arbués, prev. i mr. a Saragossa; santa Coloma, vg. i mr. a Còrdova; santa Ariadna, mr.
- 18. ■ Dijous** [1Co 15,1-11 / SI 117 / Lc 7,36-50]. Sant Josep de Cupertino (1603-1663), prev. franciscà conventual, patró dels astronautes; sant Ferriol, mr.; santa Sofia, mr.; santa Irene, mr.
- 19. ■ Divendres** (□ Barcelona) [1Co 15,12-20 / SI 16 / Lc 8,1-3]. St. Gener (Jenaro), bisbe de Benevent i mr. a Nàpols (s. IV); Sta. Maria de Cervelló o del Socós, vg. mercedària, de Barcelona (s. XIII).
- 20. ■ Dissabte** [1Co 15,35-37.42-49 / SI 55 / Lc 8, 4-15]. Sants Andreu Kim Taegon, prev., Pau Chong Hasang i altres companys, mrs. a Corea (1839, 1846 i 1866); sant Eustaqui, l'esposa Teopista i els fills, mrs.; Sta. Càndia o Càndida, vg. i mr.
- 21. ■ † Diumenge vinent**, XXV de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Is 55,6-9 / SI 144 / Fl 1,20c-24.27a / Mt 20,1-16a]. Sant Mateu o Leví, apòstol i evangelista, de Cafarnaüm, fill d'Alfeu i excolector d'impostos, venerat a Salerno, patró dels banquers; santa Ifigènia, vg.

DIUMENGE DE L'EXALTACIÓ DE LA SANTA CREU

► Lectura del llibre dels Nombres (Nm 21,4b-9)

En aquells dies: tot fent camí, el poble acabà la paciència i malparlava contra Déu i contra Moisès. Deia: «Per què ens vau fer sortir d'Egipte, si hem de morir en aquest desert? No hi ha pa ni aigua, i ja estem fastiguejats d'aquest menjar tan miserable». Llavors el Senyor envià serps verinoses que els picaven, i molta gent moria. El poble anà a trobar Moisès i li digué: «Hem pecat malparlant contra el Senyor i contra tu. Prega el Senyor que ens tregui aquestes serps.»

Moisès pregà pel poble, i el Senyor li digué: «Forja una imatge d'aquestes serps i posa-la en forma d'estendard. Els qui hauran estat picats, si la miren, salvaran la vida». Moisès va fer una serp de coure, la va posar en forma d'estendard, i tothom qui havia estat picat, si mirava la serp de coure, salvava la vida.

► Salm responsorial (77)

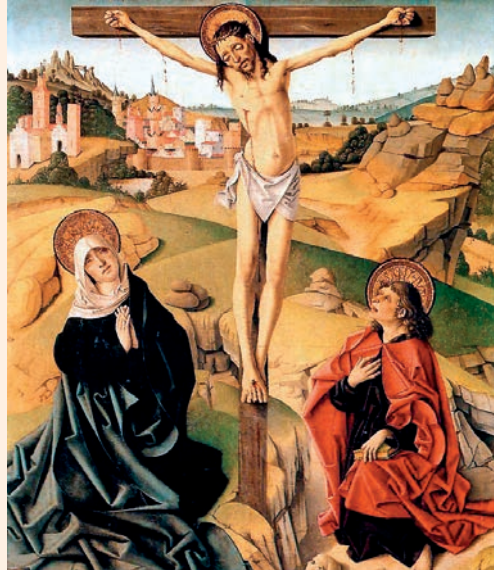
R. *No oblideu les obres del Senyor.*

Escolta, poble, el meu ensenyament, / escolta les meves paraules. / Aprèn dels meus llavis aquests records, / t'aclarirà el sentit dels fets passats. R.

Quan els feria, ells el buscaven, / es convertien i tornaven a Déu. / Es recordaven de Déu, la seva roca, / del Déu Altíssim, el seu redemptor. R.

Però no eren més que paraules, / mentida davant d'ell a flor de llavis; / els seus cors no eren sincers, / cors infidels a l'aliança. R.

Ell, tot amor entranyable, / els perdonava la culpa i la vida, / refrenava tothora el seu rigor, / s'aguantava per no ésser sever. R.

El Calvari. Pintura de Francisco Gallego (1468?-1507)

►) Aquesta imatge parla

► Lectura del libro de los Números (Nm 21,4b-9)

En aquellos días, el pueblo estaba extenuado del camino, y habló contra Dios y contra Moisés: «¿Por qué nos has sacado de Egipto para morir en el desierto? No tenemos ni pan ni agua, y nos da náusea ese pan sin cuerpo.» El Señor envió contra el pueblo serpientes venenosas, que los mordían y murieron muchos israelitas. Entonces el pueblo acudió a Moisés, diciendo: «Hemos pecado hablando contra el Señor y contra ti; reza al Señor para que aparte de nosotros las serpientes.» Moisés rezó al Señor por el pueblo, y el Señor le respondió: «Haz una serpiente venenosa y colócala en un estandarte: los mordidos de serpientes quedarán sanos al mirarla.» Moisés hizo una serpiente de bronce y la colocó en un estandarte. Cuando una serpiente mordía a uno, él miraba a la serpiente de bronce y quedaba curado.

► Salmo responsorial (77)

R. *No olvidéis las acciones del Señor.*

Escucha, pueblo mío, mi enseñanza, / inclina el oído a las palabras de mi boca: / que voy a abrir mi boca a las sentencias, / para que broten los enigmas del pasado. R.

Cuando los hacía morir, lo buscaban, / y madrugaban para volverse hacia Dios; / se acordaban de que Dios era su roca, / el Dios Altísimo su redentor. R.

Lo adulaban con sus bocas, / pero sus lenguas mentaban: / su corazón no era sincero con él, / ni eran fieles a su alianza. R.

Él, en cambio, sentía lástima, / perdonaba la culpa y no los destruía: / una y otra vez reprimió su cólera, / y no despertaba todo su furor. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 2,6-11)

Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant de captar-se com un home qualsevol, s'abaixà i es féu obedient fins a acceptar la mort i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeixin que Jesucrist és Senyor, a gloria de Déu Pare.

► Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 3,13-17)

En aquell temps, Jesús digué a Nicodem:

«Ningú no ha pujat mai al cel, fora d'aquell que n'ha baixat, el Fill de l'Home. I així com Moisès, en el desert, enlairà la serp, també el Fill de l'home ha de ser enlairat, perquè tots els qui creguin en ell tinguin vida eterna. Déu estima tant el món, que ha donat el seu Fill únic, perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna. Déu envia el seu Fill al món no perquè el condemnés, sinó per salvar el món gràcies a ell.»

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Fl 2,6-11)

Cristo, a pesar de su condición divina, no hizo alarde de su categoría de Dios; al contrario, se despojó de su rango y tomó la condición de esclavo, pasando por uno de tantos. Y así, actuando como un hombre cualquiera, se rebajó hasta someterse incluso a la muerte, y una muerte de cruz. Por eso Dios lo levantó sobre todo y le concedió el «Nombre-sobre-todo-nombre»; de modo que al nombre de Jesús toda rodilla se doble en el cielo, en la tierra, en el abismo, y toda lengua proclame: Jesucristo es Señor, para gloria de Dios Padre.

► Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 3,13-17)

En aquel tiempo, dijo Jesús a Nicodemo:

«Nadie ha subido al cielo, sino el que bajó del cielo, el Hijo del hombre. Lo mismo que Moisés elevó la serpiente en el desierto, así tiene que ser elevado el Hijo del hombre, para que todo el que cree en él tenga vida eterna.» Tanto amó Dios al mundo que entregó a su Hijo único para que no perezca ninguno de los que creen en él, sino que tengan vida eterna. Porque Dios no mandó su Hijo al mundo para condenar al mundo, sino para que el mundo se salve por él.

COMENTARI

Exaltació i encarnació

El text de l'evangeli de Joan que il·lumina la festa d'avui no comença fent referència a la creu sinó que parla de pujar al cel: «Ningú no ha pujat mai al cel fora d'aquell que n'ha davallat, el fill de l'home» (Jn 3,13).

Tanmateix, en canvi, tot seguit, l'elevació de Jesús en la creu es compara amb la serp enlairada per Moisès en el desert (Nb 21,8-9) com un símbol de la salvació (Sv 16,6) per a tots els que la contemplaven. D'aquesta forma, el misteri de l'exaltació de Jesús en la creu il·lustra la tornada de Jesús allà on era abans (Jn 6,62). La mort de Jesús en la creu és el pas de Jesús

d'aquest món al Pare (Jn 13,1). La mort de Jesús és doncs, a l'ensens, la seva exaltació, és a dir, la seva resurrecció (cf. Fl 2,5-11, sobretot v. 6). La mort de Jesús és el moment de la victòria de Jesús sobre el món i el seu príncep de la mort (cf. Jn 12,31-33 i 16,33; també 8, 44).

Però hi ha més. En el text que presenta la pujada de Jesús al cel, es parla també de la seva davallada del cel. L'exaltació de Jesús, la seva mort en creu, és relacionada amb la seva davallada, és a dir, amb la seva vinguda, el seu naixement, la seva encarnació (Jn 1,14). Amb aquest enllaç entre exaltació i encarnació, la vida terrenal de Jesús, emmarcada entre el seu naixement

(Jn 18,37) i la seva mort (la seva victòria, 16,33), queda pregonament presentada com un atansament de Déu vers nosaltres (el que ha davallat), que ens invita a pujar amb ell vers el Pare (el que ha pujat, cf. 20,17).

Encarnació i exaltació són, d'alguna manera, el mateix esdeveniment: revelen el Pare com a l'origen (el Pare) i el destí de Jesús (el Pare). Però, i això cal subratllar-ho, són també dos moments cabdals de l'existència humana. Jesús ve de l'àmbit de Déu i hi torna, però després d'haver viscut com un membre de la nissaga humana. És la confessió de fe cristiana. Vet aquí la fondataria de la festa d'avui.

Oriol Tuñi, SJ

AGENDA

L'agenda més completa de la diòcesi la trobareu al web, o bé enfocant el telèfon mòbil en aquest codi QR que hi enllaça directament.

ACTES I CONFERÈNCIES

Dia Mundial de l'Alzheimer. Organitzat per AFAB (Associació de Familiars d'Alzheimer de Barcelona). Diumenge 21 de setembre (12.30 h), Eucaristia presidida per Mn. Josep M. Forcada, a l'església de l'Hospital de Sant Pau (c/ Sant Antoni M. Claret, 167).

Novahumanitas. Sessió «Descobreix-te tu mateix», impartida per Mn. Josep Font. Dies: 27-28 de setembre, la primera part; i 4-5 d'octubre, la segona part. Lloc: c/ Àliga 123, bxos. (M: Hostafrancs i Espanya). Informació: Mn. Josep Font, t. 616 164 006; info-barcelona@novahumanitas.org; www.novahumanitas.org

Jornades de Càritas Catalunya. Orientades especialment a les persones voluntàries de Càritas, per compartir, aprendre i construir espais d'esperança. Dies 3 i 4 d'octubre, al Palau de Congressos de Gi-

La Creu de les JMJ i els joves

Jornades Mundials de la Joventut (JMJ), va confiar als joves una gran creu de fusta que pelegrina, portada pels joves cristians, a totes les ciutats del món on se celebra una JMJ. La foto correspon a la JMJ de Rio de Janeiro, en què els joves la varen lliurar als joves de Cracòvia, que serà la pròxima seu de la JMJ, el 2016. D'altra banda, cal recordar que la Santa Creu, amb Santa Eulàlia, és la titular de la catedral de Barcelona.

rona. Informació i inscripcions fins al 16 de set.: t. 933 441 673, de dl. a dv., de 10 a 14 h.

Parròquia de Sant Pere Nolasc (pl. Castella, 6). Novena a la Mare de Déu de la Mercè, del 15 al 23 de setembre. A les 19.30 h celebració mariana i a les 20 h Eucaristia. Dia 23 (24 h), missa concelebrada presidida pel P. Provincial de l'Orde de la Mercè d'Aragó. Dia 24 misses a les 11, 12, 13 i 19.30 h. El cambril amb la imatge de la Mare de Déu es podrà visitar el vespre del dia 23 i tot el dia 24.

XXXVIII Assemblea de Catalunya de la Renovació Carismàtica Catòlica. Días 20-21 de septiembre, en el Colegio La Salle (c/ Abat Oлива, 17, de Premià de Mar), con el P. Eduardo Torano. Presidirà la eucaristia dominical el obispo Joan Godayol. Informació: t. 645 990

Aquest 14 de setembre l'Església celebra la solemnitat de l'Exaltació de la Santa Creu, i els textos d'aquest diumenge corresponen, per tant, a aquesta celebració. És el moment de recordar dues coses. D'una banda, que sant Joan Pau II, creador de les

648, c/e: renovacioncarismatica-barcelona@gmail.com

Oratori Sant Felip Neri de Gràcia (claustre, carrer del Sol 8). Dissabte 20 de setembre (20 h), recital de fragments de les «Sarsueles catalanes». Donatiu 8 €. Informació: t. 650 009 755.

PELEGRINATGES

Pelegrinatge a Cuba amb els Amics de Catalunya Cristiana i Ràdio Estel. Del 7 al 18 d'octubre, visita al Santuari de la Verge de la Caritat del Cobre i ruta cultural recordant els indians. Per a més informació: Club+amics, t. 934 092 770.

BREUS

Francesc visità la Comunitat de Sant'Egidio. El diumenge 15 de juny a la tarda, el Papa visità la Comunitat de Sant'Egidio en el popular

barri romà del Trastevere, on fou acollit per l'historiador Andrea Riccardi, que apareix a la dreta del Sant Pare. Donat que la basílica de Santa Maria, de la qual té cura aquest moviment laical, era plena de gom a gom, Francesc parlà des de la porta a les persones de la plaça, dient-los que a molts, avui, els fa per la paraula *solidaritat* i la voldrien esborrar del diccionari. «No! —va dir. És cristiana, la paraula *solidaritat*.»

Desena eucaristia missionera. El 19 de juliol, a Terrassa, se celebrà la desena eucaristia missionera de les tres diòcesis

de la província eclesiàstica de Barcelona, presidida per Mons. Josep Àngel Saiz Meneses. Durant l'eucaristia, es va fer l'enviament dels sis membres de la família Holgado-Margalef, que van a l'Equador, a la diòcesi de Puyo. També es va pregar pels missioners i per tots els grups de laics i altres sacerdots de les tres diòcesis que són a les missions, alguns dels quals assistiren a la trobada.

PALABRA Y VIDA

El arrebató y la sensatez de Gaudí y de Ramon Llull

El año que viene celebraremos el séptimo centenario de la muerte de Ramon Llull. Leyendo la biografía que el escritor Josep Pla dedica a Antoni Gaudí en la serie de los grandes hombres de nuestras tierras, me ha impresionado el paralelismo que hace, en la clausura de su sugestivo retrato literario del arquitecto, entre Antoni Gaudí y Ramon Llull.

En primer lugar, produce una notable admiración la agudeza y la intuición de Josep Pla al prever la dimensión universal que alcanzaría el arquitecto de la Sagrada Familia, cuando apenas empezaba este fenómeno. «Gaudí —afirma Josep Pla con gran perspicacia— es uno de los catalanes de vuelo más vasto que han existido en nuestra historia». Pla incluyó a Gaudí en la primera serie de sus *Homenots*, con la advertencia —en el prefacio del volumen— que esta palabra «no tiene ningún sentido despectivo serio, más bien señala una cierta voluminosidad en el personaje calificado de es-

ta manera». Resulta sorprendente, por tanto, que el escritor ampurdanés ya nos anuncie que sobre la figura de Gaudí y sobre su obra «se está acumulando, proveniente de todo el mundo, un tal interés, una tal curiosidad, una masa tan enorme de bibliografía, que su caso tiende a ser una repetición del de Ramon Llull».

Evidentemente, Pla no descuida la catalanidad del uno y del otro, y así dice que «cuanto más se ensancha la dimensión universal de Gaudí, con más claridad va apareciendo su raíz terrestre catalana, más explícitamente se manifiesta el hombre de este país».

En ambas figuras, Josep Pla ve una encarnación de la difícil síntesis entre la sensatez y el arrebató. «Visto Gaudí desde el punto de vista de nuestra habitual mediocridad, parece un loco sin precauciones, pero este loco arrebatado resulta paralelamente un calculador, un matemático agudísimo, un constructor de la pura racionalidad.»

El de Gaudí es el mismo caso de Ramon Llull en otro terreno, dice aún Pla. Y es cierto. También a Llull lo calificaron como «Ramón, el loco». Ambos, Gaudí y Llull, proyectan sus obras respectivas sobre «una sublime obsesión y una dedicación total». Uno en el mundo del arte, porque Gaudí fue —reconoce Pla—, «además de un gran constructor, un gran artista, un nervioso de la belleza plástica, un permanente meditativo, ultrasensible de las formas y de los colores de la vida». Y el otro en el mundo de la filosofía y la visión del mundo. Uno y otro superando los parámetros mentales de sus tiempos respectivos. A uno y otro su arrebató los llevó a pagar un tributo a la «mediocridad habitual».

Es muy significativo que tanto Gaudí como Llull vistieron sus obras respectivas sobre el trasfondo de la simbología católica, tanto en la liturgia como en el pensamiento.

† **Luís Martínez Sistach**
Cardenal arzobispo de Barcelona

Utilitzeu el QR per descarregar-vos al vostre mòbil l'aplicació La Salle AR per a iPhone o Android

Apunteu el vostre dispositiu a la fotografia que contingui la icona i descobriu-ne el contingut multimèdia